

AZ EGYES GÖRÖG KASZINÓKNAK NYÚJTOTT JOGELLENES ÁLLAMI TÁMOGATÁSOK ÜGYE¹

NAGY ZSOLT²

Tárgyszavak: szerencsejáték-ipar; adóügyi diszkrimináció; jogellenes támogatás; visszatéríttetés; bizalomvédelem elve; jogvesztő határidő

Az Európai Bizottság (továbbiakban: Bizottság) egy panasz benyújtását követően 2010. július 6-i határozatával hivatalos vizsgálati eljárást indított a görögországi kaszinók belépődíjaira kivetett adó rendszerét létrehozó nemzeti jogszabályokat illetően. A problémát az okozta, hogy a szóban forgó intézkedések az országban működő többi kaszinótól eltérő hatósági árat határoztak meg három állami tulajdonú és egy magántulajdonú kaszinó esetében.

A Bizottság az eljárást megindító határozatában³ úgy ítélte meg, hogy teljes mértékben tiszteletben tartja a tagállamok jogát, hogy az uniós szabályokat figyelembe véve saját területükön szabályozzák a szerencsejátékokat, azonban előzetesen azt a következtetést vonta le, hogy az adóteher szintjét szelektív módon meghatározó intézkedés állami támogatásnak minősülhet. Mivel pedig azt a görög hatóságok a Bizottság

¹ A Görögország által egyes görög kaszinóknak nyújtott állami támogatásról szóló C 16/10 (korábbi NN 22/10, korábbi CP 318/09) számú bizottsági határozat (HL L 285., 2011.11.01., 25–45 o.)

² A szerző a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium szervezeti keretén belül működő Támogatásokat Vizsgáló Iroda munkatársa. Jelen összefoglaló a szerző saját véleményét tartalmazza, és nem tekinthető a Támogatásokat Vizsgáló Iroda hivatalos véleményének.

³ HL C 235., 2010.08.31.,3. o.

előzetes jóváhagyása nélkül hajtották végre, így a támogatás visszatéríttetése válhat szükségessé.

1. A szóban forgó intézkedés és a kedvezményezett kaszinók

A piac 1994-ben történt liberalizációja előtt csak három kaszinó működött Görögországban: az athéni Mont Parnès, a korfui és a rodoszi kaszinó. Ezek a kaszinók állami vállalatok voltak, és állami tulajdonú klubokként működtette őket a Görög Idegenforgalmi Hivatal (továbbiakban: EOT). A belépőjegyárakat az EOT főtitkára határozatban⁴ szabta meg, mely az euró hivatalos pénzeszközként való 2002. évi bevezetését követően egységesen 6 euró lett.

A liberalizációról rendelkező 2206/1994. számú törvény⁵ értelmében a kaszinók belépődíjait, és az abból az állam bevételeit képező arányt az egyes területeken az illetékes miniszter határozta meg. Ennek alapján 1995. december 15-től⁶ a 2206/1994. számú törvény hatálya alá tartozó minden magántulajdonú kaszinó üzemeltetőjének – a thesszaloniki kaszinó kivételével – 5000 drachma belépődíjat kellett alkalmaznia, mely az euró bevezetése után 15 eurónak felelt meg.

A kaszinók kötelező jegy kibocsátás mellett ingyenes belépést is biztosíthattak. Függetlenül attól azonban, hogy ténylegesen milyen díjat szednek be az ügyfelektől, a kiadott jegyek után a hatósági ár 80%-át be kell fizetniük az államnak, míg a kaszinó bevételeit csupán a fennmaradó 20% képezte.

A görög hatóságok a nemzeti szabályok magyarázata során kifejtették, hogy a 2206/1994. számú törvény hatálybalépése előtt már működő állami tulajdonú kaszinókra (a Mont Parnès, a korfui és a rodoszi) vonatkozó különös rendelkezések a fenti általános rendelkezések alóli ki-

⁴ Az 1991. november 21-i 535633. számú EOT határozat, amely a Mont Parnès kaszinó esetében 2000 drachma belépőjegyárat rögzített; az 1992. március 24-i 508049. számú EOT határozat, amely a korfui és rodoszi kaszinó esetében 1500 drachma belépőjegyárat rögzített; és az 1997. november 24-i 532691. számú EOT határozat, amely a korfui kaszinó esetében 2000 drachmára emelte a belépőjegyárat.

⁵ 2206/1994. számú törvény a kaszinók létrehozásáról, szervezetéről, működéséről és felügyeletéről

⁶ 1995. november 16-i 1128269/1226/0015/POL.1292. számú miniszteri határozat.

vételnek tekintendők, amíg ezen kaszinók működési engedélyeinek kibocsátása és a 2206/1994. számú törvényben előírányzott privatizációja nem történik meg. Ennek következtében ezeknek a kaszinóknak tehát nem kellett alkalmaznia sem az egységes 15 eurós belépőjegyárat, sem az ár 80 %-ának az állam számára történő befizetési kötelezettségét.

A fentiek alapján az állami tulajdonú kaszinók működési engedélyük kézhezvétele után kezdték csak az ár 80%-át az államnak befizetni, azonban az EOT határozatok alapján csupán a 6 eurós jegyár után. Az EOT határozatokat csak a privatizáció után tekintették alkalmazhatatlannak, amikor a kaszinók már nem 100%-os állami tulajdonban voltak. Habár úgy tűnhet, hogy ez volt az általános szabály, volt egy kivétel a Mont Parnès kaszinó privatizációja⁷, amelyet a 3139/2003. számú törvény hagyott jóvá, és mely úgy rendelkezett, hogy a Mont Parnès kaszinóban a belépőjegy ára 6 euró marad.

2000-ben a korfui és a Mont Parnès kaszinót üzemeltető EOT helyét átvette a Görög Idegenforgalom-fejlesztési Vállalat (továbbiakban: ETA), amelynek 100 %-os tulajdonosa a görög állam volt. Az ETA először önkéntes alapon, majd később a 2919/2001. számú törvény értelmében elkezdte fokozatosan alkalmazni a 2206/1994. számú törvény kaszinók számára meghatározott előírásait annak érdekében, hogy felkészítse a két állami tulajdonú klubot a teljes engedély alapján történő működésre és privatizációra. Az átmeneti időszak során az ETA a 6 eurós belépőjegyár 80 %-át fizette be az államnak a Mont Parnès és a korfui kaszinók esetében.

A korfui kaszinó működési engedélyét először az ETA számára adták meg 2003-ban a 3139/2003. számú törvénnyel azért, hogy egy későbbi privatizáció során az ETA rendelkezzen vele. Ugyanez a rendelkezés mondta ki, hogy a korfui kaszinó belépőjegyárát egy új miniszteri határozat fogja megállapítani, ezáltal közvetetten kimondva, hogy az 1995. évi, az 5000 drachma belépőjegy árat megállapító miniszteri határozat nem alkalmazandó rá. A Bizottság tudomása szerint az új miniszteri határozatot soha nem hozták meg, és a korfui kaszinó továbbra is a 6 eurós árat alkalmazta a 2010. augusztusban végrehajtott privatizációjáig.

---

⁷ A kaszinót korlátolt felelősségi alapon működő társasággá alakították át, és a tőkéjének 49 %-át magántulajdonba adták.

Habár a rodoszi kaszinó működési engedélyét 1996-ban⁸ kiadták, a kaszinó továbbra is a kedvezményes belépődíjat alkalmazta, és csak az 1999. áprilisban végrehajtott privatizációja után emelte azt 15 euróra, arra hivatkozással, hogy a privatizációjáig az EOT felügyelete alatt működött, és ezért az EOT 1992. évi határozatát⁹ alkalmazta, amely a belépőjegy árát 1500 drachmában rögzítette.

A magántulajdonú thesszaloniki kaszinót 1995-ben hozták létre és kapott engedélyt a 2206/1994. számú törvény értelmében. Ez a kaszinó mindig az állami tulajdonú kaszinók által alkalmazott 6 eurós kedvezményes belépőjegyárát érvényesítette a 2687/1953. számú törvényerejű rendelet¹⁰ értelmében, amely úgy rendelkezik, hogy a külföldi tőkebevonás révén létrehozott vállalkozásoknak legalább olyan kedvezményes elbírálás alá kell esniük, mint az országban működő más hasonló vállalkozásoknak.¹¹ Amióta 1995-ben megkapta a működési engedélyét, a thesszaloniki kaszinóra az az előírás vonatkozott, hogy a belépőjegyek névértékének a 80 %-át be kell fizetnie az állam számára.

Az eljárás megindításáról szóló határozat idején tehát az alacsonyabb 6 eurós hatósági belépőjegyár három görög kaszinóban került alkalmazásra: Mont Parnès, amely részvényeinek 51 %-a állami tulajdonban maradt, a thesszaloniki, amely magántulajdonú, de olyan elbánásban részesült, mintha állami tulajdonú lenne, valamint a korfui, melynek privatizációjára csak 2010 augusztusában került sor. A rodoszi kaszinó 1999. áprilisa óta már nem élvezte az intézkedés előnyeit, mivel a privatizációja után már nem az alacsonyabb belépési díjat alkalmazta.

⁸ 1996. május 29-i T/633. számú miniszteri határozat.

⁹ Lásd a 4. számú lábjegyzetet.

¹⁰ 2687/1953. számú törvényerejű rendelet a befektetésekről és a külföldi beruházások védelméről.

¹¹ A thesszaloniki kaszinót a 290/1995. számú elnöki rendelet, amely kimondta, hogy ugyanolyan elbírálás alá kell esnie, mint a Mont Parnès és a korfui kaszinónak, vonta a 2687/1953. számú törvényerejű rendelet hatálya alá, melyet az Állami Jogi Tanács 631/1997. számú véleménye is megerősített.

2. Bizottság értékelése

2.1. Előny biztosítása, államnak tulajdoníthatóság

A Bizottság teljes mértékben elismeri a tagállamok jogát, hogy meghatározzák a szerencsejátékok területén követendő politikájuk céljait, feltéve, hogy a szolgáltatásnyújtási szabadság korlátozása alkalmas a meghatározott célok elérésére, nem haladja meg a célok eléréséhez szükséges mértéket és diszkriminációmentes módon alkalmazzák.

A görög hatóságok érvelésére, miszerint az alacsonyabb belépőjegyárak közvetlen kedvezményezettjei a fogyasztók voltak, a Bizottság azt válaszolta, hogy egy fogyasztóknak nyújtott támogatás egy vállalkozásnak nyújtott állami támogatásnak minősülhet, ha annak feltétele egy, a vállalkozás által szolgáltatott adott áru vagy szolgáltatás használata.

A Bizottság rámutatott továbbá, hogy az intézkedés nem szociális vagy közigazgatási ellenőrzési célú, hanem alapvetően adóügyi jellegű, mely alapján a korfui, a Mont Parnès és a thesszaloniki kaszinó – illetve 1999-ig a rodoszi kaszinó is – adóalap-csökkentéshez hasonló előnyben részesült, mivel a fent kifejtettek szerint az ezekre a kaszinókra egyedileg alkalmazott rendelkezések alapján a belépő után személyenként fizetendő adó mértéke alacsonyabb, mint a többi kaszinóra kivetett adó. Adóügyi esetekben a Bizottság kimutatta, hogy a névlegesen az ügyfelek által fizetett, de a szolgáltató által beszedett adók alóli mentesség állami támogatásnak minősülhet, csakúgy, mint a fogyasztókat adott áruk vagy szolgáltatások vásárlására ösztönző intézkedések.¹²

Görögország érvként felvetette, hogy a magasabb jegyár után nagyobb adókülönbözlet marad a magántulajdonú kaszinók zsebében, tehát több a bevételük a jegyárakból, így az intézkedés számukra előnyösebb, azonban a fenti érvelés alapján a Bizottság ezt a magyarázatot nem tartotta elfogadhatónak.

Ezenkívül, Görögországban a kaszinók által követett szokásos kereskedelmi gyakorlata szerint, ha a belépőjegy árát 15 eurónál alacsonyabban határozzák meg, vagy nem is kérnek belépésért pénzt, akkor is ki kell fizetniük az államnak a belépőjegyekre kivetett adót, a 12

¹² Lásd például a Belgium által az Umicore S.A. (korábbi Union Minière S.A.) számára adóügyi egyezség formájában nyújtott állami támogatásról szóló, 2010. május 26-i 2011/276/EU bizottsági határozatot (HL L 122., 2011.5.11., 76. o.).

eurót. Ezért az állami tulajdonú kaszinóknak adóügyi megkülönböztetés révén biztosított előny még nagyobb, mivel a magántulajdonú kaszinók esetében a 12 euró belépési adó megfizetésével az ügyfél ingyenes beléptetésének költsége jelentősen magasabb, mint az állami tulajdonú kaszinók esetében, amelyeknek csak 4,8 euró adót kell fizetniük belépésenként.

2.2. Szelektivitás, a verseny torzulása és a kereskedelemre gyakorolt hatás

A Bizottság saját gyakorlata és az EU adóügyi gyakorlata szerint a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási adórendelkezések alóli kivételekből vagy az adóhatóságok diszkrecionális gyakorlatából szelektív előny következhet. Mindazonáltal egy intézkedés szelektív jellegét a rendszer sajátosságai vagy általános felépítése indokolhatja, amely esetben az intézkedés nem minősül állami támogatásnak.

A Bizottság a szelektív jelleg indokaként nem tudta elfogadni azt az érvelést, hogy a belépőjegyek közötti eltérést az egyes kaszinók egyedi körülményei indokolták, figyelembe véve azt a célt, hogy a magasabb ár visszatarthatja az alacsony jövedelmű embereket a szerencsejátékoktól. Ez az érv nem egyeztethető össze azzal a ténnyel, hogy a Mont Parnès és a thesszaloniki kaszinó, amely alacsony árat alkalmaz, a legnépesebb települések közelében helyezkedik el, és azzal a rendelkezéssel sem, amely kifejezetten megengedi, hogy ügyfeleket ingyenesen engedjenek 80 %-os adó befizetése mellett. Az érvelést tovább gyengítette, hogy a thesszaloniki kaszinó az egyenlő elbánást nem a földrajzi helyzete miatt élvezte, hanem arra egy nemzeti jogszabály teremtett alapot.

A Bíróság ítélezési gyakorlata szerint annak értékelése keretében, hogy valamely intézkedés tiltott állami támogatásnak minősítendő-e, csak azt kell megvizsgálni, hogy e támogatások képesek-e hatást gyakorolni a kereskedelemre és torzítani a versenyt. Nem szükséges azonban, hogy a kedvezményezett vállalkozás saját maga részt vegyen a Közösségen belüli kereskedelemben, ugyanis amíg a kedvezményezett belföldi pozíciója a támogatás következtében erősödhet, a többi tagállamban letelepedett vállalkozásoknak az e tagállam piacára való belé-

pési esélyei csökkennek.¹³ Ebben az ágazatban a szolgáltatók gyakran egymással versenyben álló nemzetközi szállodaláncok, amelyeknek a legtöbbször idegenforgalmi csomópontokban elhelyezkedő kaszinókba vagy más szállodai létesítményekbe történő beruházási döntéseit befolyásolhatja az intézkedés, mivel az hatást gyakorol a nyereségességükre.

Görögország azt állította, hogy a kaszinók elhelyezkedése és a közöttük levő távolság miatt mindegyik egy helyi piacot szolgál ki, és ezért az intézkedés nem tudja torzítani a versenyt vagy hatást gyakorolni a tagállamok közötti kereskedelemre. A Bíróság ítélkezési gyakorlat szerint azonban nincs olyan határérték, amely meghatározná a versenyre vagy tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt tényleges vagy lehetséges hatást, következésképpen az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (továbbiakban: EUMSZ) 107. cikk (1) bekezdése alkalmazhatóságának ez a kritériuma nem függ a nyújtott szolgáltatások helyi vagy regionális jellegétől vagy az érintett tevékenységi terület kiterjedtségétől.¹⁴

2.3. A támogatás jogszerűsége, számszerűsítés és visszatérítés

Az egyes kaszinók javát szolgáló intézkedések a fentiek alapján tehát állami támogatásnak, ezen felül jogellenes támogatásnak minősülnek, mert egyikét sem jelentették be a Bizottságnak, továbbá nem tartoznak az EUMSZ 106. vagy 107. cikkében felsorolt kivételek közé, így összeegyeztethetetlenek a belső piaccal.

Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet¹⁵ (továbbiakban: eljárási rendelet) 15. cikke szerint a Bizottság támogatás-visszatérítetésre vonatkozó hatásköre tízéves jogvesztő határidőn belül érvényesíthető. A jogvesztő határidő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek egyedi

¹³ Lásd a Bíróság ítéletét a C-372/97. sz. Olaszország kontra Bizottság ügyben [EBHT 2004, I-3679. o.], 44. pont; a C-66/02. sz. Olaszország kontra Bizottság ügyben [EBHT 2005, I-10901. o.], 111. pont; és a C-222/04. sz. Cassa di Risparmio di Firenze ügyben [EBHT 2006, I-289. o.], 140. pont.

¹⁴ Lásd különösen a Bíróság ítéletét a C-172/03. sz. Heiser- ügyben és a C-280/00. sz. Altmark Trans and Regierungspräsidium Magdeburg ügyben.

¹⁵ HL L 83., 1999.03.27., 1. o.

támogatás vagy támogatási program részét képező támogatás formájában nyújtják, melyet megszakítanak a Bizottság, illetve a Bizottság kérésére eljáró tagállam jogellenes támogatással kapcsolatos intézkedései. Minden támogatást, amellyel kapcsolatban a jogvesztő határidő lejárt, létező támogatásnak kell tekinteni, mellyel kapcsolatban kizárható a támogatás visszafizettetésének lehetősége.¹⁶

Az eljárási rendelet 14. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben a visszafizetés ellentétes a közösségi jog valamelyik általános elvével.

A Bíróság és a Bizottság döntéshozatali gyakorlata azt állapította meg, hogy egy támogatás visszatérítésének az elrendelése megsértene a közösségi jog valamelyik általános elvét, ha a Bizottság az eljárása révén olyan jogos elvárásokat keltett a kedvezményezettben, hogy a támogatást az EU-jognak megfelelően nyújtották.¹⁷ A fenti elvárásokat megtestesítő, a közigazgatási szerv által tett ígéreteket a bizalomvédelem elvére történő hivatkozáskor pontosan meg kell jelölni. Emellett, amennyiben egy körültekintő gazdasági szereplő számíthat az érdekeit esetleg érintő közösségi intézkedés elfogadására, annak elfogadása esetén nem hivatkozhat az említett elvre.

A fenti „enyhítő” körülmények a görög esetben nem voltak alkalmazandóak, mert a Görög Állami Tanács a nemzeti jog alapján hozott döntést, és nem valamely EU-hatóság ítélkezési gyakorlata keretében, továbbá a panaszos esetleges kése delme sem akadályozhatja meg a jogellenes támogatás visszatérítését.

A Bizottság végül úgy határozott, hogy tekintettel arra, hogy a panasz benyújtását követően először 2009. október 21-én járt el, ezért az eljárási rendelet 15. cikkében meghatározott tízéves jogvesztő határidő miatt csak az 1999. október 21. után nyújtott támogatásokat lehet visszatéríttetni. Az alábbi táblázat a visszatéríttetendő összeg számításához szükséges információkat tartalmazza.

¹⁶ Lásd például az Elsőfokú Bíróság a T-195/01. és T-207/01. sz. ítéletét a Gibraltár kontra Bizottság egyesített ügyekben (HL C 169., 2002.7.13., 30. o., [EBHT 2002, II-2309. o.], 130. pont.

¹⁷ A Hollandia által nemzetközi finanszírozási tevékenységekhez nyújtott állami támogatásról szóló, 2003. február 17-i 2003/515/EK számú bizottsági határozat (HL L 180., 2003.07.18., 52. o.), és a Franciaország által a székhelyeket és logisztikai központokat illetően végrehajtott támogatási programról szóló, 2003. május 13-i 2004/76/EK számú bizottsági határozat (HL L 23., 2004.01.28., 1. o.).

A hivatalos vizsgálati eljárás megindítását megelőző állapot				
	Mont Parnès	Korfui	Thesszaloniki	Rodoszi
Működési engedély kiadásának éve:	2003	2003	1995	1996
Privatizáció éve:	2003	2010	magántulajdonú	1999
80 %-os illeték fizetési kötelezettség alkalmazásának kezdete:	2003	2003	1995	1996
15 eurós belépőjegy alkalmazásának kezdete:	-	2010	-	1999

A belépőjegyár 80 %-a állam számára történő befizetésének az előírása a korfui és a Mont Parnès kaszinóra attól a naptól fogva volt érvényes, amikor megkapták a működési engedélyüket, azaz 2003-tól. Azonban 2000 végétől egészen 2003-ig az ETA önkéntes alapon befizette az állam számára a belépőjegyár 80 %-át.

A görög hatóságoktól kapott ezen információból arra lehetett következtetni, hogy 2000-ig a belépőjegyekre kivetett adót nem fizettek, még az alacsonyabb összeggel sem, ezért az első időszak során (T_1) a visszatérítendő összeget a 12 eurós adó alapján kellett kiszámítani, és ezt meg kellett szorozni az abban az időszakban kibocsátott belépőjegyek számával.

Az T_2 , és a T_3 időszakban a korfui és a Mont Parnès kaszinó által visszatérítendő összeg kiszámításának azon a tényen kell alapulnia, hogy a görög állam belépésenként 7,2 euró állami tulajdonú kaszinóktól beszedendő adóbevételről mondott le, ami a magántulajdonú kaszinók által az államnak belépésenként fizetett 12 euró adó és az állami tulajdonú kaszinók által az államnak belépésenként fizetett 4,8 euró adó különbsége. A korfui kaszinó azonban privatizálását követően 2010 augusztusától a belépőjegy árát 15 euróra emelte, ezért visszatérítési kötelezettsége ettől az időponttól kezdve már nem állt fenn.

A thesszaloniki kaszinó 1995-ben kapta meg a működési engedélyt, ezt követően a 6 eurós belépőjegyárat, illetve az azt terhelő 80 % befizetésére vonatkozó előírást alkalmazta, ezért az általa visszatérítendő

összeg az 1999. október 21. utáni időszakban (T_1 , T_2) kibocsátott jegyek száma megszorozva 7,2 euróval.

A rodoszi kaszinó 1996-ban kapta meg a működési engedélyét. Akkor a 6 eurós belépőjegyárat kezdte el alkalmazni, de az 1999. áprilisban lefolytatott privatizációjakor áttért a 15 eurós árra, ezért a tízéves jogvesztő határidő miatt a kaszinótól nem lehet visszatéríteni a támogatást.

A Bizottságnak nem állt rendelkezésére elegendő adat az egyes kedvezményezett kaszinók által visszatérítendő összeg pontos megbecsléséhez. Az EU-jogszabályok szerint azonban elegendő a Bizottság határozatában olyan útmutatást nyújtani, amely alapján a tagállam és a kedvezményezett vállalkozás viszonylag könnyen ki tudja számolni az összeget. A számításokat az alábbi táblázat foglalja össze:

	Mont Parnès	Korfui	Thesszaloniki	Rodoszi
T_1	1999.10.22–2000 jegyek száma $\times$ 12 €		1999.10.22–2009.10.22. jegyek száma $\times$ 7,2 €	-
T_2	2000–2009.10.22. jegyek száma $\times$ 7,2 €		2009.10.22–2010.8.30. jegyek száma $\times$ 7,2 €	
T_3	2009.10.22- jegyek száma $\times$ 7,2 €		-	

Görögországnak tehát a támogatás által okozott összes még fennálló adóelőnyt meg kellett szüntetnie, továbbá a határozatról szóló értesítést követő négy hónapon belül vissza kellett térítenie a kedvezményezett kaszinóktól az 1999. október 21. óta nyújtott összegegyeztetetlen támogatást. A visszatérítendő összeg a kamatot is tartalmazza, amely az összeg kedvezményezett javára történő átadásának és a visszatérítés dátuma közötti időszakra került felszámításra.¹⁸

¹⁸ A kamatot a 794/2004/EK [HL L 140., 30.4.2004., 1. o.] rendelet V. fejezete szerinti kamatos kamatszámítással kell meghatározni.

